

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)
SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er B – 6530 Thuin (Belgique)

29.05.2015/ PL

FCI-Standard N° 311

SAARLOOSWOLFHOND

(Saarlooswolfdog)

TLUMACZENIE: Grzegorz Stelmachowski. Revised by Renée Sporre-Willes. Z wykorzystaniem wzorca dostępnego na stronie <https://avls.nl/>
Official language (EN).

KRAJ POCHODZENIA: Holandia.

DATA PUBLIKACJI ORYGINALNEGO WZORCA RASY:
03.11.2014.

UZYTKOWOŚĆ: Saarlooswolfhond nie był wyhodowany w celu konkretnego wykorzystania. Posiada cechy psa domowego, które pozwalają mu być wiernym i niezawodnym psem do towarzystwa.

FCI-KLASYFIKACJA:

Grupa 1: Owczarki i inne psy pasterskie z wyłączeniem szwajcarskich psów do bydła

Sekcja 1 psy pasterskie

Nie podlega próbom pracy

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Pan Leendert Saarloos (1884-1969) był wielkim miłośnikiem przyrody, w tym także psów. Zrozumiał jednak, że psy zostały zbyt mocno ucłowieczone i jako miłośnik Owczarka Niemieckiego zamierzał przywrócić naturalne cechy tej rasie, aby stworzyć lepszego psa pracującego. W tym celu skojarzył samca owczarka niemieckiego Gerard van der Fransenum, psa klasycznie pruskiego typu, z Fleuri, wilczycą wywodzącą się z podgatunku syberyjskiego wilka typu europejskiego (1932). Chów wsobny tych zwierząt z ich własnym ojcem dał mu podstawową populację zwierząt z jedną czwartą wilczej krwi. W drodze kolejnej fazy eksperymentalnej ze ścisłą selekcją wyewoluowała nowa rasa, „Wilczak europejski”.

Ponieważ wyselekcjonowane zwierzęta z nowej rasy dobrze sprawdzały się jako psy przewodnicy osób niewidomym, początkowo uważano je za zdolne do tej pracy. Jednak ze względu na wzrost proporcji wilczej krwi, użyteczne umiejętności, odziedziczone po pierwotnym przodku Gerardzie, stopniowo zaczęły zanikać i stało się oczywistym, że rasa nie nadaje się ani na psa użytkowego, ani przewodnika.

Spuścizną jaką pozostawił Leendert Saarloos, nie jest psem użytkowym, ale psem o cechach bliskich naturze.

Ostateczne uznanie rasy nastąpiło w 1975 roku, a w hołdzie złożonym jej założycielowi nazwano ją Saarlooswolfhond.

Cześć temu, komu należy się cześć.

WRAŻENIE OGÓLNE: Saarlooswolfhond jest psem o mocnej budowie, którego wygląd zewnętrzny (budowa ciała, ruch i szata) przypomina wilka. Jego budowa jest harmonijna z dość długimi kończynami, ale sam pies nie sprawia wrażenia długonogiego. Wyraźne piętno płci.

WAŻNE PROPORCJE: Saarlooswolfhond jest dłuższy niż jego wysokość w kłębie. Proporcja długości kufy do móżgoczaszki wynosi 1 do 1.

ZACHOWANIE /TEMPERAMENT: Jest to pies o żywym usposobieniu, pełen energii, z dumnym i niezależnym charakterem. Znany przede wszystkim z posłuszeństwa z własnej woli. W stosunku do swojego pana jest oddany i można na nim polegać w znacznym stopniu. Wobec obcych może być powściągliwy i zwykle nie szukać kontaktu. Typowy dla Saarlooswolfhond jest powściągliwy i wilczy sposób unikania nieznanymi sytuacji.

GŁOWA: Głowa powinna sprawiać wrażenie wilczej, a jej wielkość powinna harmonijnie współgrać z ciałem. Głowa widziana z góry i z boku ma kształt klina. Bardzo charakterystyczna jest linia od kufy do dobrze rozwiniętego łuku jarzmowego. Wraz z prawidłowym kształtem i położeniem oka, linia ta nadaje rasie pożądanego wilczego wyglądu.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Czaszka jest płaska i szeroka. Należy ostrzec przed przesadą w odniesieniu do szerokości, ponieważ wpływa to na typowy kształt klina. Potylicy i oczodół nie mogą być widoczne. Łuki brwiowe powinny łączyć się z czaszką płynną linią.

Stop: przejście od kufy do czaszki musi być lekko zaznaczone.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Trufla nosowa jest dobrze wypigmentowana. Grzbiet nosa prosty.

Kufa: Widziana z boku niezbyt głęboka i lekko klinowata; widziana z góry lekko zwężająca się i harmonijnie wypełniona pod oczami. Zbyt gruby pysk zniekształca typowy kształt dla wilka.

Wargi: dobrze zamknięte. Ciasno przylegający.

Szczęki/Zęby: Szczeka górna i dolna są dobrze rozwinięte. Górna szczeka nie może wydawać się zbyt masywna w porównaniu z czaszką. Dolna szczeka nie rzuca się w oczy. Mocny i kompletny zgryz nożycowy, akceptowany również w formie bardzo ciasnego zgryzu nożycowego.

OCZY: Żółtego koloru, w kształcie migdałów. Osadzone lekko skośnie, nie wypukłe i nie okrągłe, z dobrze przylegającymi powiekami. Wyrażenie jest czujne, powściągliwe, ale nie niespokojne. Oko jest bardzo ważną cechą rasy, która podkreśla pożądany wilczy wygląd. Pożądaną ekspresję osiąga tylko jasne oko. Dużą wagę należy przywiązywać do koloru, kształtu i prawidłowego osadzenia w czaszce. U starszych psów żółty kolor oczu może ciemnieć, ale powinna zachować pierwotne odniesienie do żółtego koloru. Brązowy kolor oczu jest niepożądany. Oczodół łączy się z czaszką płynną linią; zbyt wyraźny oczodół z wyraźnym łukiem brwiowym i zaznaczonym stopem jest niepożądany.

USZY: Średniej wielkości, mocno stojące uszy, trójkątne i zaokrąglone. Wewnątrz owłosione. Uszy osadzone na wysokości oczu. Uszy są bardzo ruchliwe i wyrażają emocje i uczucia psa.

SZYJA: Sucha i dobrze umięśniona, płynnie przechodząca w linię grzbietu. Tak samo jak płynna jest linia od gardła do klatki piersiowej. Szyja, zwłaszcza przy płaszczu zimowym, jest ozdobiona pięknym kołnierzem (kryzą). Skóra gardła nie powinna być obfita i rzucać się w oczy. Typowe dla Saarlooswolfhond jest to, że w rozluźnionym kłusie głowa i szyja tworzą prawie poziomą linię.

CIAŁO:

Grzbiet: prosty i mocny.

Lędźwie: Mocne, dobrze umięśnione ani krótkie, ani wąskie.

Zad: Szeroki i dość długi.

Klatka piersiowa: Płynna linia mostka sięga co najwyżej do łokci.

Klatka piersiowa i odległość między nogami, widziane z przodu, wydają się umiarkowanie szeroka. Należy unikać zbyt masywnej klatki piersiowej, ponieważ zaburza ona kontur, który charakteryzuje tego stabilnego kłusaka. Żebra dobrze wysklepione bez przesady.

Kontur jest raczej smukły i bardzo wilczy.

Linia dolna i brzuch: napięte i lekko podciągnięte.

OGON: Szeroki i obficie owłosiony u nasady, sięgający co najmniej do stawu skokowego. Sprawia wrażenie nieco nisko osadzonego, co często podkreślone jest przez lekkie zagłębienie na nasadzie. Ogon noszony jest lekko zagięty w kształcie szabli lub prawie prosty. Może być noszony nieco wyżej w podnieceniu lub gdy pies kłusuje.

KOŃCZYNY**KOŃCZYNY PRZEDNIE:**

Wygląd ogólny: proste i dobrze umięśnione. Kośćciec jest owalny w przekroju i niezbyt gruby. Nogi raczej pokazują pewien wdzięk w stosunku do ciała.

Ramiona: Normalna długość.

Ramię: tej samej długości co łopatka; kątownanie łopatki i ramienia normalne, nie przesadzone.

Łokieć: ściśle przylega do klatki piersiowej, ale nie jest wciśnięty. Ze względu na krzywiznę żeber oraz prawidłową pozycję barku i ramienia, widziana z przodu, odległość między łokciami jest umiarkowanie szeroka.

Przedramię: Prosta i równoległa, mocna kość o wystarczającej grubości i długości.

Nadgarstek: Mocne stawy nadgarstka.

Śródrezcze: Lekko opadające.

Łapy: zajęcze, dobrze wysklepione i umięśnione, z silnie rozwiniętymi opuszkami palców. W pozycji stojącej mogą być lekko zwrócone na zewnątrz.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Ze względu na nisko osadzony ogon, często podkreślany przez lekkie zagłębienie, miednica często wydaje się być umieszczona bardziej skośnie. Kątowanie kończyn tylnych jest w równowadze z kątowaniem kończyn przednich. Lekki ruch, typowy dla rasy, jest bardzo zależny od prawidłowego kątowania stawów kolanowych i skokowych. Najmniejsze odchylenie zaburza ten typowy ruch. Niewielka iksowatość stawu skokowego jest dozwolona podczas stania.

Udo: Normalnej długości i szerokości, dobrze umięśnione.

Kolano: nieprzesadnie katowany.

Podudzie: mniej więcej równej długości do uda i dobrze umięśnione.

Staw skokowy: Kątowanie nie może być przesadne. Kości i mięśnie pozwalają na optymalne rozciąganie stawów skokowych.

Śródstopie (tylne śródrezcze): Średniej długości i lekko pochylone w pozycji stojącej.

Tylne łapy: Dobrze wykształcone i dobrze wysklepione.

SPOSÓB PORUSZANIA SIE/RUCH: Saarlooswolfhond to typowy niestrudzony kłusak, który z łatwością pokonuje duże odległości we własnym tempie. On ledwo męczy się swoim naturalnym ruchem w czym przypomina wilka. Saarlooswolfhond bardzo różni się od innych ras specyficznym, lekkim ruchem łap. Prawidłowy ruch do przodu w dużym stopniu zależny od różnych szczegółów budowy ciała; przede wszystkim duży wpływ ma prawidłowe kątowanie różnych kończyn. Silne stawy nadgarstka i lekko opadające śródrezcze zapewniają dobry elastyczny, sprężysty ruch. W swobodnym, nieskrępowanym kłusie Saarlooswolfhond nosi głowę i szyję prawie poziomo: w tej pozycji szczególnie charakterystyczna jest pozycja oczu i klinowaty kształt głowy. W niestrudzonej kłusie, który jest ruchem typowym dla rasy, pies nie wykazuje dużego zasięgu kończyn, ponieważ to, jak również zbyt duży popęd, zepsułyby lekki ruch, który jest modelem ruchu oszczędzającego energię.

SIERŚĆ

Włos: Okrywa letnia znacznie różni się od zimowej.

Zimą przeważa podszerstek, który wraz z włosem okrywowym tworzy obfitą szatę, okrywającą całe ciało i tworzącą wyraźny kołnierz (kryzę) wokół szyi. W przypadku letniej sierści dominuje włos okrywowy z niewielką ilością podszerstka. Zmiany temperatury jesienią i zimą mogą mieć duży wpływ na podszerstek; ale niewielka jego ilość powinna być zawsze obecna. Istotne jest, aby brzuch, wewnętrzna strona ud i moszna były pokryte włosami.

Maść: Umaszczenie: od jasnego do ciemnego umaszczenia zwierzyny łownej z czarnymi końcówkami (dzik, zając) zwanego również wilczym szarym oraz od jasnego do ciemnego cieniowanego umaszczenia łownego z brązowymi końcówkami.

Typowe znaczenia wilków są od jasnokremowo-białego do białego. Te blade znaczenia, typowe dla wilka, rozciągają się na spód ciała, wewnętrzną stronę kończyn; tył nogawek, bryczesy i pod ogonem.

Pigment nosa, powiek, ust i paznokci powinien być czarny u wilczego szarego, białego, białokremowego Saarlooswolfhond. U psów umaszczenia brązowego powinien być koloru wątrobianego. Obie odmiany kolorystyczne wykazują ciemniejszy niuans koloru na zewnętrznej stronie kończyn. Powinny mieć też wyrazistą maskę.

WIELKOŚĆ I WAGA:

Wysokość w kłębie: Samce 65 – 75 cm

Samice 60 - 70 cm

Dopuszczalne są niewielkie odchylenia w górę.

WADY: Jakikolwiek odstępstwo od następujących punktów jest uznawane za wadę i powaga danej wady powinna być brana pod uwagę w dokładnej proporcji między jej stopniem występowania, a efektem jaki, wywiera na zdrowie i dobro psa.

- Zbyt okrągłe, wylupiate oczy,
- Zbyt wyraźne oczodoły, łuki brwiowe niepołączone płynnie z czaszką. Zazwyczaj wada występuje wtedy mocno zaznaczonym stopem i zbyt okrągłymi oczami,
- Uszy osadzono zbyt wysoko lub spiczaste,

- Uszy rozstawione na zewnątrz,
- Zbyt głęboki lub krótki tułów,
- Zakręcony albo noszony nad grzbietem ogon,
- Zbyt ciężki kościec,
- Niewystarczająco intensywna barwa szaty,
- Niewłaściwe rozmieszczenie ciemnego pigmentowania tworzące siodło

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub zbyt duża płochliwość.
- Każdy pies wyraźnie wykazujący wady fizyczne bądź w zachowaniu powinien zostać zdyskwalifikowany.
- Brak typu właściwego dla rasy.
- Maść inna niż wspomniana we wzorcu.

N.B:

- Samce powinny mieć dwa wyraźnie normalne jądra w pełni osadzone w mosznie.
- Tylko wydolne i klinicznie zdrowe psy z prawidłową dla rasy budową, powinny być używane do Hodowli.